

Tapiseria căsătoriei: timp și dăruire

Căsătoria este o cursă de lungă distanță care necesită perseverență pentru a se asigura că celălalt își atinge plenitudinea ca femeie sau ca bărbat, adică pentru a-l face fericit.

16.01.2023

Am ajuns la concluzia că dragostea conjugală trebuie lucrată zi de zi, din momentul în care te trezești și până te culci, cu mici detalii: un „te iubesc” cu recunoștință, un sărut fără rutină,

o clipă de complicitate, îngrijorarea cu privire la întâlnirea de serviciu a celuilalt sau că a avut dureri de cap când a ieșit din casă și atâtea alte „mici” lucruri care ne pot scăpa gândindu-ne la fapte mărețe. Acestea sunt însă adevăratele oportunități care ne întăresc iubirea și îi dau un sentiment de permanență: așa se țese tapiseria căsătoriei.

Din acest motiv, se poate spune că, căsătoria este și o meserie: în primul rând, pentru că este o chemare care dă plenitudine creației lui Dumnezeu (cf. Gn 2,15), o vocație originară la iubire(cf. Gn 2,23-24) care se desfășoară în comunitatea vieții și în sprijinul reciproc pe care și-l asigură soții (cf. Gn 2,18). După cum afirmă Sfântul Ioan Paul al II-lea, persoana „devine chipul lui Dumnezeu nu atât în momentul singurătății, cât în momentul comunicării” (Audiență generală, 14 noiembrie 1979): adică nu atunci când omul cunoaște

creaturi, ci când se cunoaște pe sine într-o relație de asemănare reciprocă. Și, în al doilea rând, pentru că este o sarcină care presupune un efort constant de a menține intactă „unitatea celor doi” pe care o formează, întrucât aceeași căsătorie ne vorbește de o creștere nelimitată în exercitarea virtuților.

Căsătoria este o cursă de lungă distanță care necesită perseverență pentru a se asigura că celălalt își atinge plenitudinea ca femeie sau ca bărbat sau, pe scurt, pentru a-l face fericit. Aici, ca și în cele ce urmează, harul și tăria conferite de sacrament sunt cheie în a insista și a persista în viața conjugală: a rămâne ferm în ceea ce este, în propria identitate de soție sau de soț și în angajamentele pe care și le-a asumat.

Prin urmare, fidelitatea înseamnă mult mai mult decât „a nu menține o relație cu o altă persoană, alta decât

soțul”, adică limita negativă a acesteia; Este, mai presus de toate, să am grijă de inima mea ca pe ceva sacru care ar trebui să i se dăruiască numai ei/lui și să-i închid ușa ca să nu intre alte aventuri amoroase: cafeaua aia de nelipsit cu colegul meu de muncă, acea problemă care este spus cui nu corespunde, acea băutură de prisos după o cină de serviciu, sau acel mod de a te îmbrăca la birou care dă naștere la neînțelegeri...: iarăși, micile detalii sunt importante, pentru că nimic nu se rupe brusc. Fidelitatea – iubire prelungită, iubire liberală care se desfășoară în timp – are nevoie să se reînnoiască existențial (în mod conștient și liber să facă nou) momentul sărbătoririi nuptiale.

Educarea inimii celor căsătoriți necesită și silință : îndrăgostirea trece, se întoarce, se întâmplă din nou, are intensități, urcă și coboară: la fel ca și sentimentele. Cu toate

acestea, iubirea este mai mult decât un sentiment, este un act al voinței, liber și responsabil. Prin urmare, este evident că dragostea căsătorită nu poate fi subordonată unui sentiment și că în multe ocazii va fi necesar să navighezi fără vânt, și va costa, și va „răni”... cine a spus că dragostea este o cale de trandafiri? Ei bine, avea dreptate, spini și flori, o combinație de luat cu optimism și bună dispoziție. Când se va întâmpla asta, cât de oportun va fi să ne amintim de acea considerație a Sfântului Josemaría: „Ai o idee proastă despre drumul tău atunci când, simțindu-te înfrigurat, crezi că l-ai pierdut: este ora încercării, de aceea ți-ai pierdut toate mângâierile sensibile” (Drumul, 996).

Problema apare atunci când faptul că în viață există de toate nu este văzut ca ceva normal și că dificultățile fac parte din obișnuit; atunci când unul, sau amândoi, trăiesc într-o lume

fantastică, de imaturitate personală permanentă transferată la conviețuirea conjugală, atunci unul sau ambii sunt plasați în afara realității, ceea ce este motivul unei mari suferințe în familie.

Crizele fac parte din călătoria căsătoriei, sunt un pas către maturitate și consolidarea iubirii. Cuplurile căsătorite nu ajung la aniversarea nunții de argint sau de aur pentru că sunt într-o stare de iubire perpetuă de 25 de ani sau pur și simplu împreună lăsând timpul să treacă, ci pentru că mână în mână reușesc să sară gardurile vieții, chiar dacă societatea ne spune că dacă dai de un zid este mai bine să-ți schimbi drumul.

Crizele au diverse motive și pot apărea chiar și în momente neașteptate: din cauza unei schimbări de serviciu care obligă la o despărțire, sau din cauza unei boli

prelungite (fizică sau psihică), sau pentru că cineva „se închide” în lumea lui și nu vrea să se împartă, sau pentru că defectele celuilalt soț devin intolerabile în timp, sau pentru că creșterea copiilor este uneori epuizantă, sau pentru că nu se au unul pe altul. Diagnosticul, spun mulți, se datorează lipsei de comunicare: — Da... și?

Ei bine, haideți să prevenim în loc să vindecăm:

- Promovați un spațiu săptămânal de petrecere a timpului liber și de odihnă de care să vă bucurați în propriul stil: o cină, o excursie, o ieșire la film sau teatru, o expoziție de artă sau să faceți sport împreună.
- Aveți grijă de momentele în care să vorbiți despre proiectul familiei: cele personale și ale

fiecărui copil și modul în care sunt concentrate.

- Manifestați afecțiune în fiecare zi. Dar fără să reacționați negativ dacă nu este primit, ci să continuați să dați.
- Respectați spațiul de intimitate personală pentru Dumnezeu și unul pentru altul. Îmbogățește.
- Aveți o listă de lucruri bune despre celălalt pe care să le citiți atunci când nu vă vedeți și o listă de situații care îl scuză pe celălalt (poate îl doare capul, poate a avut o zi proastă...), dacă la un moment dat punct totul devine negru.
- După cum puteți vedea, această sarcină minunată a căsătoriei necesită dăruire și creativitate. În ziua în care te căsătorești, o faci cu soțul tău; nu există încă copii, dar aproape fără să-ți dai seama ajungi, cu voia lui Dumnezeu, să vezi copiii copiilor tăi, dacă aceasta este

calea lor sau corespondența lor
cu vocația în celibat.

De aceea este atât de important să ne
fie clar că trebuie să avem grijă de
noi, pentru că atunci când vine etapa
în care copiii sunt maturi, să avem
un nou noi plin de plenitudine, care
să nu dea naștere la șantaj emoțional
cu copiii, care să nu fie o povară, ci
un sprijin pentru a colabora cu ei
atunci când au nevoie, fără să ne
amestecăm acolo unde nu suntem
chemați, știind să fim în ariergardă.
Am dat de bunăvoie, să primim de
bunăvoie.

După cum a spus Sfânta Tereza de
Calcutta cu cuvinte înțelepte:

„Îi vei învăța să zboare,

Dar ei nu îți vor zbura zborul,

Îi vei învăța să trăiască

Dar ei nu-ți vor trăi viața

Îi vei învăța să viseze

Dar ei nu vor visa visul tău

Dar în fiecare zbor, în fiecare vis, în
fiecare viață

Acolo va fi urma drumului predat”.

Și la sfârșitul zilelor, la bătrânețe, din
nou singuri ca atunci când am
început, singuri dar fericiți și plini de
nădejde, sprijinindu-ne pe
Dumnezeu ca în prima zi: pentru că
ne-am ocupat de acele mici detalii
care au împletit tapiseria căsniciei
noastre. Cu lumini și umbre; pentru
că cu perseverență am fost
credincioși în fiecare clipă; pentru că,
deși uneori nu am simțit nimic, am
continuat să ne iubim cu deplină
libertate, pentru că ne-am dorit;
pentru că, în ciuda durerilor, vom
continua împreună până când unul
dintre cei doi va merge în rai cu
numele celuilalt pe frunte.

Rosamaria Aguilar Puiggros

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
tapiseria-casatoriei-timp-si-daruire/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/tapiseria-casatoriei-timp-si-daruire/)
(09.08.2025)